

Pärskeitä

2|2012-2013

Pärskeitä

2 | 2012-2013

3 Pääkirjoitus

4 Timo Toivonen muistoissamme

6 Tapahtuvaa

Tulevan talven tärkeimmät päivämäärät

7 Life Is Like A Ski Lift

A Poem

8 Ressut maailmalla: München

10 Sarjakuva

Abitin seikkailut

11 Kolumni: Kun on pakko

12 Tapahtunutta - kuvia menneestä syksystä

15 Kolumni: Valittajan jouluyö

16 Novelli

Hyvää joulua, maapallon viimeinen ihminen

18 Joulusta fysiikkaa

20 'Tis the Season for the Apocalypse

22 Besök på Kristina från Duvemåla

Ressut kertovat ajatuksiaan hittimusikaalista

24 Ressu Looks

26 Prophets Get Shot

28 OPKH-palsta

29 Hampaankolossa

Ressut valittavat

30 Sanottua

32 Sarjakuva

Lopun aikoja

Maailmanloppu on tulossa ja ihan takuuvarmasti tällä kertaa. Maya-intiaanien kalenteri päättyy juuri tässä joulukuussa, tarkalleen ottaen 21.12.2012. Samaan aikaan myös planeetat muodostavat linjan suoraan Linnunradan keskustan kanssa ja magneettiset navat vaihtavat paikkaa. Luultavasti myös jonkinlainen zombie-virus leviää ihmisten keskuuteen ja Tuomiopäivä koittaa vihdoinkin. Tämä kaikki selvisi minulle Iltasanomien nettiuutisen kommentteja selatessani, enkä tiedä, pitäisikö itkeä vai nauraa. Maailmanloppuja pitäisi tapahtua harva se vuosi, jos kaikki ennustukset toteutuisivat. Lisää tämänkertaisesta maailmanlopusta löydät sivulta 20-21.

Leikkikäämme kuitenkin hetken, että maailmanloppu olisi oikeasti tulossa. Monet asiat tuntuvat aika irrelevanteilta. Ylioppilaskirjoitukset tai vanhojentanssimekon helman pituus eivät enää merkitsisi mitään, kuten eivät kesätyöpaikan hankkiminen tai viikkorahan korotuksesta neuvottelukaan. Tärkeäksi yhtäkkiä nousisivat ne asiat, jotka arkena valitettavan usein unohtuvat: perhe, ystävät ja muut läheiset. Jos maailmanloppu olisi varmasti edessä huomenna, ei kukaan enää jäisi töihin tai kouluun, vaan kaikki lähtisivät viettämään viimeisiä hetkiä läheistensä kanssa. Kukaan ei ajattelisi rahaa, vaan kaikki ajattelisivat rakkautta. Millään muulla ei olisi enää väliä.

Sanonta ”elä jokainen päivä niin, kuin se olisi viimeisesi” ei toimi arkimaailmassa. On mahdotonta elää pelkällä rakkaudella ja ystävyydellä. Tässä vaiheessa ylioppilaskirjoitukset ja kesätyöpaikat alkavat kuulostaa taas tärkeiltä. Mutta ehkä ei ole aina pakko valita, ehkä voisimme löytää keskitien. Onko mahdollista elää niin, että maailmanloppuessa tänään ei tarvitsisi katua mitään, mutta että voisi myös jatkaa samaa elämää seuraavat kahdeksankymmentä vuotta?

Tämä pääkirjoitus on kirjoitettu joulukuun alussa, kun maailmanlopulle annettu päivämäärä on vielä viikkojen päässä. Voin silti luvata, ettei maailmanloppua tule. Ja jos tulee, eipä ole jäljellä ketään, joka pääsisi sanomaan, että olen väärässä.

**Pärskeitä toivottaa hyvää ja mahdollisesti postapokalyptista
(s. 16-17) joulua kaikille ressuille!**

Aino Tuovinen
Aino Tuovinen

Päätoimittaja

Aino Tuovinen

Toimitussihteeri

Kia Timonen

AD

Markus Haikonen

Toimittajat

Laura Badham

Roman Beletski

Olli Castrén

Miska Kangasniemi

Ville Kumpulainen

Aurora Lipiäinen

Markus Myllymäki

Otto Räsänen

Juho Simola

Kuvittajat

Anssi Arminen

Pan Hirvonen

Miska Kangasniemi

Milla Kangaspunta

Ville Kumpulainen

Kuvaajat

Roman Beletski

Markus Haikonen

Kia Timonen

Ohjaava opettaja

Tiia Tempakka

Sähköposti

parskeita@gmail.com

Julkaisija

Ressun lukio

PL 3809

00099 Helsingin kaupunki

Timo Toivonen muistoissamme

Koulupastori Hannu Kiurun aamunavaus
4.12.2012

Seisomme Ressun lähes tyhjässä juhlasalissa. Vahtimestari asettelee mikrofonin paikoilleen ja katsoo, että kaikki on kunnossa. Oppilaitten saapumista odotellessamme juttelemme kaikenlaista, usein kuitenkin keskustelumme kääntyvät kouluasioihin. Eletään kevättä 1980. Aloitteleva koulupastori Hannu Kiuru (24 v.) ja puoli vuota aikaisemmin kouluun tullut vahtimestari, myöhemmin kouluisännäksikin tituleerattu Timo Toivonen (21 v.) pitävät omaa, epävirallista palaveriaan. Kumpikaan ei saata edes aavistaa, että yhteydenpitomme tulisi kestämaan seuraavat 33 vuotta.

Noihin aikoihin koulu oli suuressa myllerryksessä, sillä v. 1978 Ressu oli viimeinen suomalainen poikakoulu, joka muuttui yhteiskouluksi. Tällöin vaihtui myös avainten valta, sillä koulu siirtyi valtiolta Helsingin kaupungille.

Kun pikku-Ressut myöhemmin muuttivat toisaalle ja taloa saneerattiin, parivaljakko Toivonen ja Kiuru jatkoi aamunavausyhteistyötään evakossa Kansakoulukujalla. Aika kului ja me sen mukana. Vesi virtasi Vantaassa, opetussuunnitelmia hiottiin, juhlasalihartauksista luovuttiin, siirryttiin opettajainhuoneeseen puhumaan jääkaapille. Rehtori vaihtui, opettajainhuonekin meni uusiksi, minut istutettiin harmaalle sohvalle, Timo sai uudet laitteet, joiden myötä olisimme tahtoneet kokeilla kaikenlaisia radionomaisia kujeita biisien häivytyksineen ja päälle puhumisineen. Vaan odotimme liikoja. Timo pettyi laitteisiin pahasti, mumisi jotakin kivikaudelle paluusta.

Timo on kuullut puheitani enemmän kuin kukaan koskaan. Ainakin tuhat kappaletta. Hän on kuunnellut ne aina seisten, en ole koskaan nähnyt hänen istuvan aamunavauksen aikana. Seisovilta jaloiltaan hän myös lähti viime lauantaina (1.12.12) tuolta koulun pihalta.

Pari viikkoa sitten Timon kuullen siteerasin aamunavauksessa John Donnea: "Älä koskaan lähetä kysy-

mään, kenelle kellot soivat. Ne soivat sinulle." Eikä kyse ollut koulun kelloista, vaan kuolinkelloista.

Timolle, perheettömälle miehelle, koulu oli perhe. Vuosikymmenten myötä hänestä tuli yksi koulun merkittävimmistä henkilöistä, jolta kysyttiin kaikenlaisia asioita maan ja taivaan väliltä. "Kysy Timolta, Timo kyllä tietää. Oletko Tänään nähnyt Timoa? Missähän Timo mahtaa olla?" Nämä repliikit olivat varsin yleisiä opettajainhuoneessa, vaikka enhän minä tietenkään salaa ketään tai mitään kuuntele. Ylintä valtaa perheessäkin käyttää henkilö, joka tietää, missä puhtaat sukat ovat.

Timo vei mukanaan paljon koulun elävää historiaa, knowhow'ta ja hiljaista tietoa. Timon vastuulla olleita asioita hoitamaan tarvitaan nyt useampi ihminen. Sytyttäisimme kynttilän, jos tietäisimme, missä tikut ovat. Soittaaisimme surumusiikkia, jos tietäisimme, miten levysoitin toimii. Timo olisi tiennyt...

Timon lähtö on nopeudessaan hämmäntävä, mutta muuten kunniakas. Kyllä minullekin kelpaisi lähteä täältä vaikka kesken Vanhan kirkon messun. Kesken kaiken ja keskellä kaikkea. Kaatua saappaat jalassa, niin kuin sanonta kuuluu.

Äkillistä kuolemaa on aikanaan pidetty pahana asiana, sillä on ajateltu, että ihminen ei kenties ole ehtinyt selvittää välejään Luojaansa kanssa. Vielä keskiajalla opetettiin kuoleamisen taitoa ja kehoitettiin meditoimaan omaa kuolemaa tunnin verran päivässä.

Nykyään koulun oppiaineiksi ehdotetaan vaikka mil-laisia aiheita. Kuka ryhtyisi opettamaan ars moriendia, kuoleamisen taitoa, tuota tärkeintä läksyä, mitä kuvitella saat-taa? Silloin kun loppu on hyvä, niin silloin kaikki muukin on hyvin.

***Herra, sinun armollisuuteesi me luotamme.
Ota Timo vastaan. Aamen.***

OPKH:n muistokirjoitus

Kouluisäntämme Timo Toivonen menehtyi suureksi su-ruksemme työpaikallaan lauantaina 1.12.2012.

Timo kuului koulumme henkilökuntaan yli kolmenkym-menen vuoden ajan ja hänen vankka kokemuksensa sekä korvaamaton ammattitaitonsa mahdollisti koulupäiviem-me sujuvuuden.

Kyse saattoi olla niinkin arkipäiväisistä asioista kuin koulun ovien avaamisesta aamuisin tai kadonneen takin löy-tämisestä; pystyimme aina luottamaan Timon apuun. Erityi-sesti opiskelijakunnan hallituksen toiminnassa on Timppa ollut järkkymätön tukipilari, jonka ainainen alttius toimia on pelastanut meidät useasti, on sitten ongelmana ollut lukos-sa ollut luokan ovi tai juhlasalin varustelu tapahtumia varten.

Timo Toivonen

Timppa oli erittäin rakastettu henkilö niin henkilökunnan kuin opiskelijoidenkin keskuudessa. Sen lisäksi että hän teki työnsä esimerkillisellä tavalla ja motivaatiolla, josta meidän monen tulisi ottaa oppia, oli hänen persoonansa kiinteä ja arvostettu osa kouluyhteisöämme.

Timo Toivosen kuolema on suuri menetys ressuille, niin opiskelijoille kuin henkilökunnallekin. Meillä on ollut etuoikeus saada nauttia Timon huolehtivasta otteesta, emmekä pysty sanoiksi pukemaan sitä suunnattoman kiitoksen määrää jonka haluaisimme hänelle välittää.

Kiitos Timo, lepää rauhassa.

Mitä, missä, milloin?

Pärskeitä listasi tulevan talven tärkeimmät päivämäärät ja parhaita ajanviettomahdollisuuksia.
JUHO SIMOLA

Mitä tapahtuu?

21.12.2012	Maailmanloppu tulee varaudu ärsyttäviin asiaa julistaviin Facebook-postauksiin.
22.12.2012	Joulujuhlat. Loma alkaa!
7.1.2013	Ressut palaavat innokkaasti koulutyön ääreen.
17.1.2013	Ressun päivänä juhlistetaan taas yhtä lisävuotta koulumme historiaan.
25.1.2013	Abien viimeinen varsinainen koulupäivä.
14.2.2013	Penkkarit sattuvat tänä vuonna ystävänpäiväksi.
15.2.2013	Wanhon päivä; tanssiesitykset ovat päivällä koululla ja illalla Valkoisessa salissa.
18.-22.2.13	Talviloman ajankohta voi kiinnostaa ressuja. Kouluun ei kannata pyrkiä, se on suljettu.
18.2.-10.3.13	Abien pidennetty talviloma, jota myös lukulomaksi haukutaan.

Mitä tehdä?

Oopperatalosta voi löytää jotakin kiintoisaa. Ensi-iltoina (www.ooppera.fi):

Ma 31.12. klo 19:00 La Traviata (Giuseppe Verdi)

"Alfredon perhe ei hyväksy seurustelua huonomaineisen naisen kanssa, ja niin Violetta joutuu luopumaan rakkaastaan. Lopulta nuoret kohtaavat uudelleen, mutta kuolema on jo ottanut Violettan syleilynsä."

Pe 8.3. klo 19:00 Figaron häät (W.A. Mozart)

"Marcellina haluaa Figaron, joka taas tahtoo vaimokseen Susannan, johon on ihastunut kreivi, mistä ei pidä kreivitär, jota piirittää Cherubino. No huh-huh! Ennen kuin tällainen vyyhti saadaan purettua, tarvitaan lukuisia kauniita aarioita ja taidokkaita yhtyeikohtauksia."

Elokvien ensi-illoissa (www.finnkino.fi):

Pe 21.12. Rakkauden pelikenttä

"George Dryer (Gerard Butler) on entinen jalkapallotähti, edelleen varsin salskea poikamies, jonka yksityiselämä ei ole sujunut yhtä loistokkaasti kuin urheilu-uran. Dryer alkaa valmentaa poikansa jalkapallojoukkuetta yrittäessään saada elämänsä järjestykseen. Valmentajan tehtävät auttavat miestä myös naisrintamalla – jopa enemmän kuin olisi tarpeen..."

Pe 21.12. Piin elämä 3D

"Taianomainen elokuva kertoo nuoren intialaispojan uskomattomasta selviytymisestä meren armoilla, ja matkasta, josta tulee hänen elämänsä suurin seikkailu. Haaksirikkoutuneena hän muodostaa ainutlaatuisen ja odottamattoman yhteyden toisen selviytyjän - hurjan Bengalin tiikerin - kanssa."

Pe 11.1. Anna Karenina

"Anna Kareninan (Keira Knightley) avioliitto korkea-arvoisen pietarilaisen virkamiehen Aleksei Kareninin (Jude Law) kanssa järkkyy, kun Anna tapaa kreivi Vronskin (Aaron Taylor-Johnson). Rakastavaiset antautuvat intohimon pyörteisiin, mutta heidän onnensa muuttuu pian murhenäytelmäksi. Tarina on kuvaus myös 1870-luvun tsaarinajan Venäjästä ja sääty-yhteiskunnasta, joka kahlitsee kolmiodraaman osalliset puitteisiinsa."

Life Is Like A Ski Lift

A poem by Laura Badham
Illustration by Harri Badham

*Life is like a ski lift.
Complete trust thrust upon the pull.
As you near the top,
Without risk, you prepare to stop.*

*Pressure adhered on the right,
Bringing lift to another.
As the shoe sifts thought the snow,
Getting ready for the huge blow.*

*Once you finally reach the peak,
No other option awaits.
Hoist yourself from the top.
Practically a free drop.*

*Wind picks up speed,
Blinding ear to eye.
Don't forget! Bend your knees.
No time to pay the fees.*

Crunch, crumbles the snow.

Whoosh, whistles the wind.

*The bank comes closer and closer,
Quick, weave around the tree.
Plow the snow now, real fast.
I really don't think that you wish to
crash!*

München-projekti

Torstai 4.10. Saavuttuamme Münchenin lentoasemalle lähdimme kukin oman isäntäperheemme kanssa heidän koteihinsa viemään matkatavarat. Lähdin oman perheeni, Kilgerin perheen mukana Pullach-nimiseen kaupunginosaan, joka sijaitsee luoteis-Münchenissä. Veimme matkatavarat ja illan päätti kaupunkikierros Marienplatzin ympäristössä.

Perjantai 5.10. Perjantaina aloitimme päivän yhteisellä aamiaisella, jonka jälkeen olimme muutaman oppitunnin partneriemme kanssa yhdessä. Iltaohjelman jälkeen alkoi viikonlopun vietto perheiden kanssa. Me otimme perjantai-illan rennosti pelejä pelaten ja jutellen.

Lauantai 6.10. Lauantaina lounaan jälkeen lähdimme pelaamaan tennistä koko perhe. Aurinko oli korkeimmillaan ja oli aika vaihtaa housut shortseihin. Iltaohjelmalla oli vuorossa Oktoberfest. Ensiksi perhe näytti festivaalialueen lähellä olevan mäen, missä hieman liikaa nauttineet ihmiset parantelivat olojaan oksentamalla ja nukkumalla. Itse festivaalialue oli kuin huvipuisto. Ihmisiä oli vain hieman enemmän. Se oli minulle suuri kulttuurishokki. En ollut nähnyt ennen sitä yhtään edes lähellekään samankaltaista tapahtumaa. Illalla kävimme pyöräilemässä asuintalomme lähellä kulkevalla kuntopolulla. Sieltä löytyi huikean hieno ruska-maisema.

Sunnuntai 7.10. Sunnuntaina kävimme Deutsches Museumissa. Katseltavaa oli paljon ja tiimaa kuluikin liki neljä tuntia. Sen jälkeen menimme syömään baijerilaista ruokaa.

Maanantai 8.10. Maanantaina oli päiväretki Neuschwansteinin linnaan. Matkustimme sinne junalla ja bussilla. Loppumatkan kävelimme. Ennen opastettua kierrosta

kävimme linnan takana sijaitsevalla riippusillalla. Huikeat alppimaisemat ja kuntoa kohottava nousu linnalle tekivät ikuisen jäljen muistoihini. Kauniin sään saattelemana palasimme takaisin Müncheniin ja palasimme kotiimme lepäämään.

Tiistai 8.10. Tiistaina aamuohjelman jälkeen kävimme katsomassa linnaa, jonka jälkeen tutustuimme maantieteelliseen museoon oppaan avulla. Ohjelman jälkeen meillä suomalaisia oli vapaata. Kaikki suomalaiset opiskelijat lähtivät illaksi shoppailemaan Münchenin keskustaan ja illan päätteksi menimme kaikki yhdessä syömään ravintola Vapianoon. Totta kai isäntäperheiltä oli kysytty lupa tähän.

Keskiviikko 9.10. Keskiviikkona aamutuntien jälkeen oli ohjelmaa vain suomalaisille. Kävimme tutustumassa Münchenin olympiapuistoon ja päivän päätteeksi kipusimme olympiapuistossa sijaitsevaan torniin. Mahtavat maisemat ja tyylikäs "nimmariseinä" olivat todella upeita. Illalla oli yhteinen illanvietto partnerien kanssa.

Torstai 10.10. Torstaina lähdimme hyvissä ajoin kohti lentokenttää ja nokka kohti kotia. Myös Münchenin lentokenttä oli näkemisen arvoinen. Hieman väsyneinä, uusia kokemuksia kokeneina ja hieman viisaampina palasimme kotiin ja omaan sänkyyn.

JUHO TAURINEN

Der Münchenprojekt

Ich habe einen Austauschreise nach München mit andere Finnischen im Herbst gemacht. Meine Reise war einfach perfekt! Ich habe sehr viel erlebt, viele neue Freunde gehabt und natürlich Deutsche besser zu sprechen gelernt.

Ich hatte Glück weil ich eine wunderschöne Familie gehabt hatte. Mein Austauschschülerin war auch sehr nett und wir hatte so viel Spass zusammen. Zum Beispiel haben wir Oktobefest und viele Sehenswürdigkeiten mit dem Familie besucht, Ich fühlte mich sehr glücklich da in der Familie. Ich vermisse sie schon.

Die Reise war so erlebnisvoll. Wir habe mit unsere Austauschgruppe sehr viel gesehen und gemacht. Zum Beispiel haben wir das Schloss Neuschwanstein, das Olympia Zentrum, viele Museer und das Zentrum der München gesehen. Besonders mochte ich das Schloss und das Zentrum weil ich schön Natur und einkaufen liebe. Die Museer war nicht so nett weil die Runden durch den Museern so lange und ein bisschen langweilige waren. Trotzdem war die Programme nett. Wegen der Programme habe ich sehr gut München kennengelernt.

Ich habe auch eine echte Leben des Deutsches erlebt. Ich habe Deutsch fast immer gesprochen und die Gewohnheite des Deutsches Kultur kennengelernt. Zum Beispiel habe ich bemerkt dass die Deutschen sind

freundlicher als die Finnischen. Das war schön dass die alle grüßt mich fröhlich und war echt intressiert von meiner Verfassung.

Ich bin sehr froh dass ich nach München gereist habe. Ich habe viele neue Sache von Deutsch, München und mir während der Reise gelernt. Das war ein Erlebnis meines Lebens!

JANINA VAINIKKA

ARIDALF

Tämä viisas velho on ABITTIEN heimon suojelija ja isä-hahmo. Vain hän uskaltaa kohdata YTH:n silmästä silmään ja lausua kuuluisat sanat: "Etsi totuutta!"

VELLUND

Tämä haltija ma-jaillee DANSDELLISSA ja opettaa matkailaisille TANSSIN jaloa raitoa. Hän jos joku tietää, kuinka tärkeä haltijoiden valssaus-päivä 15. helmikuuta on!!

ABITTI™

ELI SINNE SUN TÄNNE

YTL eli

Yllähävän Tärkeslevä Lohikäärme ei ole mikään hauska veikko. Se vartioi ylioppilastodistuksia yksinäisessä Virastossa ja sylkee suustaan mitä kauheimpia arvosanoja. Vain abittit jatkavat taistelua tätä petoa vastaan.

AV 2012

NORSKLU

Tämä niljakas otus opiskeli ensin Recessassa, mutta joutui pimeiden voimien valtaan ja vaihtoi Norssiin. Samalla hän hylkäsi ihmisystävänsä ja lyöttäytyi kalakavereidensa porukkaan...

Kun on pakko

Yksi ihmisten lempiselityksistä teoilleen on: ”mun on pakko.” Mitä tämä oikeastaan tarkoittaa?
OTTO RÄSÄNEN

Saatat kenties tietää sanonnan ”pakko ei ole kuin kuolla ja maksaa verot”. Mutta kuinka hyvin tämä sanonta pitää paikkansa? Kuoleman kohdalla asia on selvä. Se on välttämättömyys, johon emme voi vaikuttaa. Asiat ovat kimurantimpia verojen maksusta puhuttaessa. Toki on yleisesti ottaen helpompaa ja hyväksyttävämpää maksaa veroja, mutta onko pakko? Vaikkei verokarhun hunajan itsellään pitäminen vaikuta suositeltavalta, on se kuitenkin mahdollista. ”Ei vaikutta suositeltavalta” on jo kaukana sanonnan väittämästä pakosta. Pakko tarkoittaa tilannetta, jossa ei ole valinnanvaraa. Verojen tapauksessa ihminen valitsee olla kuuliainen kansalainen ja maksaa verot. Kuolema sen sijaan on pakko, sillä valintamme eivät vaikuta siihen, kuolemeko vai emme.

Elämä on täynnä erilaisia valintoja, jotkut toisia tärkeämpiä. Toisinaan on kyse siitä, minkä väriset sukat haluaa laittaa jalkaan, joskus sen sijaan siitä, haluaako lukion jälkeen lähteä ulkomaille opiskelemaan vai jäädä Suomeen. Hyvin harvoin elämässä on kyse tilanteesta, jossa ei ole valintoja, ja on oikeasti pakko.

Valinnat liittyvät pohjimmiltaan ihmisten päämääriin. Elämä ei esitä ennalta annettua päämäärää, joten olemme vapaat päättämään, mitä teemme. Tämän vapauden merkitys tulee esille, jos vertaamme elämäämme vaikkapa Mario-peliin. Pelissä on annettu päämääränä prinsessan pelastaminen, eikä tätä päämäärää voi muuttaa. Mariota ei voi viedä prinsessanpelastuksen sijasta kalastamaan, vaan pelissä on pakko toimia kyseisellä tavalla. Sen sijaan jos pelaaja pohtii elämänsä pelin ulkopuolella, on hänen mahdollista päättää, haluaako hän pelata tai ei. Ihmisen puhues- sa pakosta hän on asettanut itsensä jonkin ”pelin” sisälle, eikä hän tiedosta valinneensa osallistumisensa.

Pakko toimiikin usein selityksenä tilanteissa, joissa ihminen ei haluaisi ottaa vastuuta toimistaan. Kun sanotaan pakko, vieritetään vastuu itseltä jollekin välttämättömälle voimalle, jonka välikappaleena ihminen toimii, vaikka tahtomattaankin. Näin ihmiset puhuessaan pakosta esittävät omat halunsa ja päätöksensä muodossa, joka piilottaa niiden todellisen luonteen. ”Minun on pakko” tarkoittaa todellisuudessa lähes aina ”minä haluan”.

Kyse ei kuitenkaan ole yksinomaan kielellä näppäilystä. Sanat ”pakko” ja ”halu” kuvastavat kahta erilaista

asennetta. Pakko ilmaisee voimattomuuden tunnetta elämän edessä, kun taas halu tietoisuutta omasta vaikutusval- lasta. Ajan myötä pakko-sanankäyttöön tottuu, ja se tuo mukanaan vieroituksen itsestään ja päättämisestään.

Näin joulun aikaan on monilla tapana valittaa sen kaupallistumisesta. Sanotaan, että markkinakoneisto on opettanut ihmiset odottamaan itselleen lahjoja, ja niinpä on pakko ostaa niitä. Siispä lahjat ostetaan, mutta hampaita kiristellen ja vastahakoisesti. Tuskin kaikki kuitenkaan inhoavat lahjojen antamista ystävilleen ja sukulaisilleen. Katkeruus ei suinkaan synny lahjojen ostamisesta vaan toimimisesta pakon edessä. Tällainen katkeruus haihtuisi

pois jos ymmärtäisi, ettei kyseessä ole pakosta vaan omasta halusta. Muistakaa siis lukijat, miten ikinä vietättekin lomaanne, vietätte joulua tai ette, teitä ei pakoteta mihinkään!

Kuvia menneeltä syksyltä

Syksyn ylioppilasjuhla ja itsenäisyyspäivän juhla

*Ressun musikaaliproduktio
Pohjois-Karjalaan*

Valittajan jouluyö

Joulu on monelle tärkeää aikaa. Jokaiselle on tässä synkän talven juhlassa jotakin. On ruokaa, on juomaa, on musiikkia, on joulukirkkoja ja tunnelmaa. Mutta mitä jos ei löydä onnea joulupöydästä, kirkosta tai jouluisista sävelistä? Mitä jos joulustressi ahdistaa? Onko sota joulua vastaan väistämätön? ESA TURKULAINEN

En pidä joulutortuista. Joululaatikot eivät uppoa, eikä kinkkukaan ole suurin makunautinto. Lakkasin uskomasta joulupukkiin jossain eskarin ja ensimmäisen luokan välissä, mutta uskoni tonttuihin ei horju, kiitos Arkadianmäen asukien. Uskon vielä myös lahjojen antamiseen, mutta vanhojen uskontojen kaupallistaminen länsimaisittain inhottaa silti. Noin 2000 vuotta sitten kuolleen palestiinalaisen syntymän juhlistamisen tuskin tarkoitettiin alun perin nostavan pleikarien myyntikäyrää.

Mutta jos rehellisiä ollaan, niin ei joulun uskonnollinen sanomakaan oikein iske. Joulukirkot ahdistavat, ja vaikka niissä laulettavien virsien sävelet ovat miellyttäviä, niiden sanoitukset ovat epäilyttäviä. Enkeleitäkään tuskin on (Akvinolaisen vakuutteluista huolimatta), eikä Vapahtajan syntymäajankohdasta ole koskaan ollut varmuutta. Kaiken kukkuraksi rakkaimmat jouluperinteemme joulukuusesta aina joululaulujen lauluun ovat kaikki pakanallisia.

Joulunaikaan liittyy tosin paljon muutakin. Joka joulukuinen lumen paljous ja sen tuomat lumityöt turhauttavat. Kylmäkin on. Ja pimeää, vaikka jouluvalojen ylitsevuotava valosaaste hirvittääkin. Sääliksi käy punatulkkuja. Valosaasteen lisäksi jouluun kuuluu äänisaastetta, josta kauppakeskuksien toittamat ennenaikaiset ja ylipirteät joululaulut ovat laatuesimerkki. Näiden ärsykkeiden luomassa ympäristössä joulukiirekin on pakollisuus, ei marginaali-ilmiö. On pakko saada lahjat ostettua ja kortit postitettua, ei siksi,

että olisi kiva saada kortti itsekkin, vaan koska naapurithan katsovat pahalla jos ei kortti kolahda luukusta joka vuosi. Lisäksi on saatava lattiat kuurattua, pöydät liinoitettua ja seinät koristeltua. Punaista, vihreää, kultaa ja kynttilöitä. Niistä on kiirehtijöiden ja kulttuurirelativistien mielestä joulume tehty.

Kaikesta valittamisesta huolimatta minä kuitenkin pidän joulusta. Jouluni on erilainen kuin kiirehtijöiden joulu. Jouluuni eivät kuulu jouluvärit, pakkanen tai lanttulaatikko. Rypeäkseni kliseissä totean, että joulun tarkoitus ei välttämättä olekaan koristeiden ripustaminen tai ylenpalttiset gastronomiset nautinnot. Joulun tarkoitus on yhdessä-olo ja rakastaminen. Ajatus ei ole uusi, sen myönnän, mutta harvoin sovellettu. Perinteet varmistavat sen, että jouluvalot kaivetaan vuosi vuoden jälkeen esiin huolimatta siitä, onko ketään, jolle niitä esitellä.

Joulu todella on pimeää aikaa, mutta mikään kynttilä tai jouluvalo ei karkota varjoja pidemmäksi aikaa pois kuin ilta niiden ihmisten kanssa, jotka tekevät maailmasta turvallisemman paikan juuri sinulle. Kirkasvalolamput ja joulutähdet yhtä kaikki himmenevät joulun hengen kirkkaan loiston vierellä. Tätä loistoa tulee kuitenkin oppia arvostamaan, ennen kuin siinä voi paistatella. Joulussa onkin ehkä olennaisinta oppia pysähtymään ja muistaa hengähtää välillä. Hyvä seura ja läheisyys takaavat joulun, oli kuusipuu koristeltu tai ei.

Hyvää joulua, maailman viimeinen ihminen

Eihän siihen kukaan uskonut, paitsi jotkin kummalliset lahkot ja netin salaliittoteorioihin uskovat hörhöt. Kukaan järkevä ihminen ei oikeasti uskonut, että joulukuun 21. päivänä tapahtuisi jotain. Olihan sitä viihdyttävää kuvitella, mutta kaltaiseni lukiolaispojan elämässä oli niin paljon kaikkea muuta, että en edes muistanut koko päivää, kun sen aika koitti. Silti se vain tapahtui. Tuomionpäivä. Ihmiskunnan tuho. Maailmanloppu 2012.

Se oli ollut aivan tavallinen talviaamu. Olin talsinut hyväntuulisena tuttua reittiä kouluun Helsingin keskustassa, odotellen jo hämmöttävää lomaa, kun maa oli alkanut tärähdellä. Ensin se oli ollut melko huomaamatonta, niin kuin iso rekka-auto olisi rymistellyt ohitse. Mutta kadulla ei ollut näkynyt yhtäkään autoa. Sitten tärinä oli voimistunut niin, että oli vaikea pysyä pystyssä.

Kuului kauheaa ryminää ja ihmisten kiljumista. Ehdin vain katsahtaa ylös ja ottaa pari hapuilevaa askelta taakse, kun jokin iski minut tajuttomaksi.

Herätessäni minusta tuntui kuin en olisi saanut henkeä. Makasin selälläni, ja päälläni, vain parinkymmenen sentin päästä kasvoistani, oli kivimuuri, ilmeisesti viereisen talon seinä. Hengitin kiivaasti ja pinnallisesti, minua itketti ja tunsin, kuinka aloin vapista. Jostain kaukaa kuului ihmisten huutoja, metallin kirsuntaa sekä autojen hälytysääniä. Huusin apua. Ääneni kuulosti kimeältä ja kauhistuneelta. Huusin paniikissa, kunnes ääneni oli täysin käheä. Kukaan ei kuullut, koko ulkomaailma oli täysin kaaoksessa.

En tiennyt, miten kauan makasin kylmässä ja pimeässä kolossa. Aika kului samaan aikaan hitaasti ja nopeasti, ja minä vain tuijotin yläpuolellani olevia tiiliseinän ääriviivoja arvuutellen, kuinka kauan kestäisi ennen kuin se romahtaisi päälleni.

Havahduin kuin unesta. Minun oli päästävä pois, mutta miten? Kaapaisin lapaseeni lunta ja hieroin sitä jo ennestään kylmän turruttamiin kasvoihini toivoen, että virkoaisin vähän. Haukkaisin lumesta palasen ja annoin sen sulaa kielelleni päällä.

Lopulta tulin siihen tulokseen, että oli vain lähdettävä ryömimään varovasti. Aloin liukua selälläni käsillä työntämällä. Aluksi se oli hankalaa, koska jalkani olivat niin ahtaasti, ettei niistä ollut mitään apua enkä pimeässä nähnyt, minne olin menossa. Ja vaikka olisikin ollut valoisaa, katsoin yhä ylös, enkä siis nähnyt menosuuntaani. Hetken ähkittyä-

ni itseäni eteenpäin huomasin helpotuksekseni, että kaukana yläpuolellani näkyi valujuova. Samaten seinä loittoni ja onnistuin nousemaan istumaan.

Konttasin halkeaman luo ja puristauduin ulos. Nousin hitaasti. Joka paikkaa kolotti ja minun oli kylmä. Katselin hitaasti ympärilleni. Oli valoisaa, niin kuin olisi iltapäivä. Otin sitten epävarman askeleen eteenpäin.

Katua ei oikeastaan näkynyt. Kaikki talot olivat sortuneet ja peittäneet tien ja autot alleen. Siellä täällä näkyi savua tupruavia tulipaloja. Muita ääniä en kuullut kuin omat askeleeni. Missään ei näkynyt ristin sielua, mutta varoin tarkasti katsomasta raunioiden sekaan.

Pitkän ajan jälkeen astuin pois pahimpien raunioiden seasta. Tajusin tulleeti Kolmen sepän aukiolle. Patsaan vieressä, kaiken sen hävityksen keskellä, seiso i iso joulukuusi. Pysähdyin ja toljotin sitä hiukan järkyttyneenä. Muutama lamppu oli särkynyt, eivätkä valot palaneet, mutta siinä se vain seiso i.

Istahdin patsaan reunalle ja katselin kuusen rikkinäisiä lamppeja.

Pikkuhiljaa aloin tajuta, mitä oli tapahtunut, enkä siltikään ymmärtänyt sitä. Tässä minä vain istuin raunioiden keskellä joulukuusen vieressä. Vielä aamulla olin ollut tuiki tavallinen lukiolainen, ja nyt, päätellen aavemaisesta hiljaisuudesta, olin Helsingin, tai ehkä koko maailman, viimeinen ihminen.

Hengitykseni kiihtyi. Lopulta aloin itkeä hysteerisesti. Yritin kovasti olla ajattelematta kaikkia tuttujani, kaveritani, vanhempiani, ja mitä heille oli tapahtunut. Jos tämä oli painajaista, nyt olisi jo sopiva aika herätä. Ei näin ahdistuneena voinut nukkua. Missä kaikki muut olivat? Luulisi viranomaisten tekevän jotain. Tapahtuiko tämä vain Helsingissä, vain Suomessa, vai oliko tilanne sama kaikkialla maailmassa? Eniten toivoin hiljaa mielessäni, että en olisi täällä yksin. Ei ihminen tällaista kestäisi aivan yksinään...

Ajatukseni katkesivat, kun kuulin edestäni kimakan haukahduksen.

Nostin katseeni hätkähtäen. Edessäni näin ruskean ja sileäkarvaisen mäyräkoiran. Sen häntä vipatti ja se hölkkäsi minua kohti uteliaisuuden leimutessa sen ruskeissa silmissä.

“Mitä ihmettä?” älähdin. Ensin maailmanloppu ja nyt koira. Olikohan tämä sittenkin unta, vai olinko vain seonnut

totaalisesti?

Ojensin käteni varovasti koiraa kohti. Se tuli uteliaana nuuskimaan, mutta kun se ilmeisesti tajusi, että minulla ei ollut mitään makupalaa, se nosti etutassunsa polviani vasten, varmaankin päästäkseen syliini.

“Ella! Ella, missä sinä olet?” kuului huuto takaani. Koirra haukahti ja syöksyi sitten ääntä kohti. Minä lähdin hoi-perrellen sen perään.

Tulija oli tyttö, minua vanhemman näköinen. Hän polvistui ja sieppasi koiran syliinsä. Kun hän huomasi minut, hän jähmettyi niille sijoilleen ja katsoi minua yhtä järkyttyneenä niin kuin minäkin arvatenkin katsoin häntä. Hetken päästä me syöksyimme toistemme syliin. Minä aloin taas itkeä ja tyttö alkoi kiroilla ääneen hakaten samalla selkääni. Tunsin itseni maailman onnellisemmaksi ihmiseksi.

Hetken kuluttua tyttö työnsi minut käsivarrenmitan päähän itsestään ja tutkaili minua kummastuneena.

“Mitä ihmettä sinä täällä teet?” hän kysyi. Avasin suuni vastatakseni, mutta kun ääntä ei tullut, hän pudisti päätänsä ja mutisi: “Tyhmä kysymys. Yrität selvittää hengissä, niin kuin minäkin.”

Tytön katse eksyi myös kuuseen. “Niin, tosiaan, nyt-

hän on joulu”, hän sanoi mietteläästi.

“Eihän se vielä voi olla”, minä totesin kulmat kurtussa. “Sehän on vasta kolmen päivän päästä.”

“On se. Nyt on jouluaatto”, tyttö sanoi ja katsoi minuun. Sitten hän hymyili ja jatkoi: “Hyvää joulua!”

“Hyvää joulua...” mumisin hiljaa. Kuinka kauan olin ollut siellä kolossa?

“Täällä on aika kylmä. Mennään, löysin Stockalta kaa-kaota”, tyttö sanoi ja kääntyi kohti Stockmannia, joka ainakin aukiolta katsottuna näytti selvinneen ilman pahempia vaurioita.

“Ai niin, mikä sun nimi on?” hän kysyi.

“Niilo”, vastasin. “Entä sun?”

“Susanna”, tyttö sanoi. “Ja tämä on Ella”, tyttö nyökkäsi koiransa kohti ja hymyili taas. Lähdimme yhdessä kävelemään, hitaasti, rinta rinnan. Enää minua ei itkettänyt. Tai ehkä vähän, mutta ilosta. Tässä me olimme, kaksi viimeistä eloonjäänyttä. Parempaa joululahjaa en olisi koskaan voinut saada.

AURORA LIPIÄINEN

Jouluisaa fysiikkaa

MAISTERI TULKIN ILOISET FYSIIKKATONTUT

Noin 2 miljardia maailman asukkaista on iältään alle 18-vuotiaita, joten heitä voidaan pitää joulupukin asiakaina. Joulupukin toimialueeseen eivät kuitenkaan kuulu ihmisryhmät, jotka eivät odota hänen tuloaan, täten joulupukki kiertää vain noin 18 % maailman lapsista.^[2] Joulupukin toimialuetta pienentävät myös yleisessä lentokiellossa olevat alueet, kuten New York, tai muulla tavalla vaaralliset alueet. Tällöin joulupukin asiakaskuntaan kuuluu kaikkiaan noin 378 miljoonaa lasta. Länsimaisissa talouksissa on keskimäärin noin 2 lasta per talous^[3], joten joulupukki joutuu vierailemaan noin 110 miljoonassa kodissa, mikäli oletetaan, ettei ihan jokaisessa kodissa ole kilttejä lapsia.

Vaikka lentävää porolajia ei olekaan vielä löydetty, ei niiden olemassaolo mahdotontakaan ole, sillä maailman eläinlajeista arvioidaan tunnistamattomiksi useampi miljoona.^[1] Vaikka tunnistamattomista suurin osa on todennäköisesti hyönteisiä, on kuitenkin pieni todennäköisyys, että lentäviä porojakin on olemassa. Mikäli oletetaan, että universumissamme on ääretön määrä aikaa, on lentävien porojen olemassaolon mahdottomuus itsessään mahdotonta, sillä mikäli aikaa on äärettömästi, niin kaikki, mikä voi tapahtua, tapahtuu.

Mikäli joulupukki hyödyntää aikavyöhykkeitä ja maapallon pyörimisliikettä, jää hänen työhönsä aikaa noin 31 tuntia, mikä tarkoittaa sitä, että sekunnin aikana joulupukki suorittaa noin 970 visiittiä, ts. yhtä vierailua kohden hänelle jää siis noin millisekunti aikaa pysäköidä, jakaa lahjat ja jatkaa matkaa sekä mahdollisesti konsumoida joitakin energianlähteitä.

Perinteisen teorian mukaan pukin reki on täynnä lahjoja. Mikäli oletamme keskivertolahjan (legopakettin) mitoiksi 1 dm x 2 dm x 3 dm, saadaan tilavuudeksi 0,006 m³. Tämä tarkoittaa, että reen tavaratilan tilavuudeksi tulee noin 1 800 000 m³. Reen korkeudeksi ja leveydeksi olettaen 2 m suuntaansa saadaan pituudeksi vaivaiset 450 km. Kuitenkin on tiedossa, että lahjojen jaon ajaksi pukki pysäköi rekensä milloin mihinkin, minkä takia reen on oltava suhteellisen kompakti. Jotta reen saisi melko helposti vauhdista pysäköityä tien varteen, voisi se olla esimerkiksi 9 m pitkä. Tämä tarkoittaisi sitä, että ennen matkaan lähtöä herra pukki tiivistäisi lahjat 50 000-kertaisesti, niin että niiden tilavuus olisi 0,00002 % alkuperäisestä tilavuudesta.

Toisen, hieman edellistä modernimman teorian mukaan, pukilla on reessään monta huippunopeaa 3D-tulostinta. Tällöin välttyttäisiin säilytysongelmilta, joita suuret lahjamäärät aiheuttavat. Ongelmana tässä on kuitenkin se, miten suuret lahjamäärät saadaan tulostettua tarpeeksi nopeasti. Nykyisin ihmisillä käytössä olevat 3D-tulostimet ovat suuria ja hitaita, joten kaikkien lahjojen tulostamiseen pukki tarvitsisi myös erittäin paljon tulostimia. Kaiken lisäksi, tulostetut osat olisi pakattava kokonaisuuksiksi ja käärittävä paketteihin, mihin pukilla ei millään olisi aikaa kotivisiittien välissä. Pukilla on kuitenkin ratkaisu tähänkin ongelmaan: hänellä on suuri tonttuarmeija, joka syöttää tulostimiin materiaalit, ottaa ulos valmiit tuotteet, paketoit ne ja heittää pukille lokaatioon tämän saapuessa. "Tavallinen" kaupallisesti saatavilla oleva 3D-tulostin tulostaa yhden keskivertolahjan osat noin vuorokaudessa. Jos oletetaan, että pukin tulostimet voivat hoitaa homman

3600 kertaa nopeammin, saadaan tällöin yhdestä tulostimesta keskimäärin yksi lahja 24 sekunnissa. Tällöin tulostimia tarvitaan noin 47 000 kappaletta. Jos yhden tulostimen ala on 1m², on reen pituus tällöin noin 23,5 km.

Reen kokoinen kappale liikkumassa maan ilmakehässä yli tuhannen kilometrin

sekuntinopeudella saa aikaan melkoisen ilmanvastuksen, joka on pakko ottaa huomioon, toisin kuin FY4:n kottehtävissä. Ilmanvastus saa porot lämpenemään samalla tavalla kuin kappaleen, kun se saapuu maan ilmakehään. Porojen ollessaan fysikaalisilta ominaisuuksiltaan samankaltaiset kuin tuntemamme tunturipeurat, höyrystyisivät nämä annetussa vauhdissa tuota pikaa.

Olettaen, että lapsien lahjojen keskimassa on 0,5 kg, ja että 80 % lapsista on kilttejä, tulee lahjojen massaksi noin 150 000 000 kg. Koko reen massaksi tulee siis tukevan joulupukin ja hänen kahdeksan poroa huomioon ottaen hieman yli 150 000 tonnia.

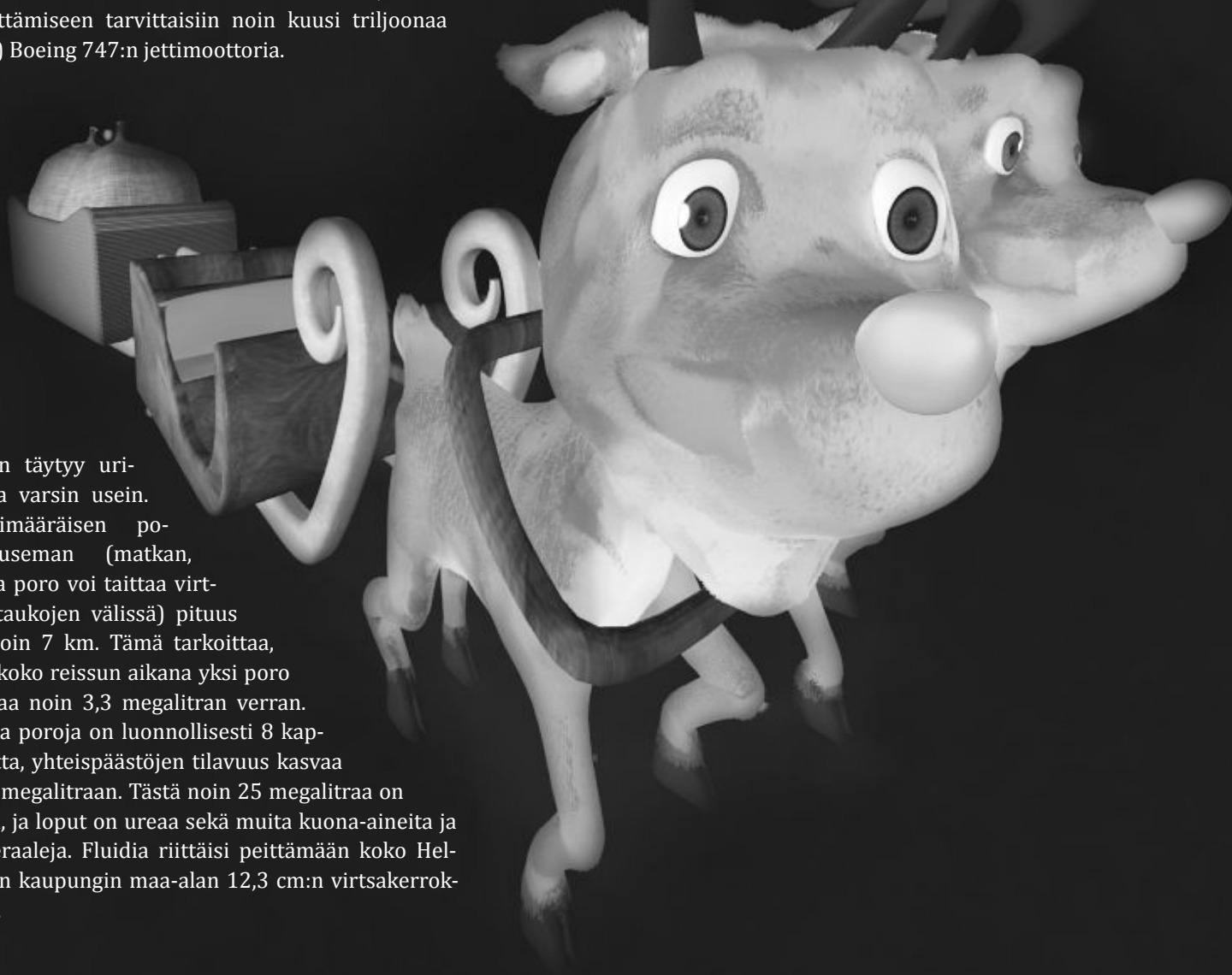
Tutkimalla asuinalueiden väestötiheyksiä ja etäisyyksiä päästään tulokseen, että joulupukin reen on kuljettava keskimäärin noin 1 040 000 m/s eli 3 744 000 km/h eli noin 3 500 Mach. Vertauksen vuoksi mainittakoon, että nykyisin tunnettu tavallinen poro (tunturipeura, Rangifer tarandus tarandus) kulkee parhaimmillaan noin 40 km/h.

Joulupukin massa on perimätiedon mukaan noin 120 kg, joten kiihtyessä 1040 km/s nopeuteen millisekunnin kymmenesosassa painautuu pukki penkkiään vasten 1,25 teranewtonin voimalla. Itse kiihtyvyys on tällöin $1,04 \cdot 10^{10} \text{ m/s}^2$. Tämä ylittää maapallon pinnalla vallitsevan putoamiskiihtyvyyden g ($9,81 \text{ m/s}^2$) noin miljardikertaisesti (vertaa: tavallinen ihmiskeho voi paikallisesti ja hetkellisesti kestää yli sadan g :n kiihtyvyyden, mutta jo yli minuutin altistuminen 16 g :n kiihtyvyydelle voi olla tappavaa^[4]). Pukin kokema kiihtyvyys on viisinkertainen verrattuna kiihtyvyyteen, jonka protoni kokee CERN:ssä, Genevessä sijaitsevassa suurressa hadronitörmäytinissä (LHC).

Reen massaisen kappaleen kiihdyttämiseen annettuun vauhtiin annetussa ajassa tarvitaan noin $1,56 \cdot 10^{18} \text{ N}$ eli 1,56 eksanewtonin voima. Tämä tarkoittaa, että reen kiihdyttämiseen tarvittaisiin noin kuusi triljoonaa (1012) Boeing 747:n jettimoottoria.

Poron täytyy urinoida varsin usein. Keskimääräisen poronkuseman (matkan, jonka poro voi taittaa virtsaustaukojen välissä) pituus on noin 7 km. Tämä tarkoittaa, että koko reissun aikana yksi poro virtsaa noin 3,3 megalitran verran. Koska poroja on luonnollisesti 8 kappaletta, yhteispäästöjen tilavuus kasvaa 26,4 megalitraan. Tästä noin 25 megalitraa on vettä, ja loput on ureaa sekä muita kuona-aineita ja mineraaleja. Fluidia riittäisi peittämään koko Helsingin kaupungin maa-alan 12,3 cm:n virtsakerroksella.

'Tis the Season for the Apocalypse

The end is nigh! Or so some have, would and will claim. Fret not; we will sail on through to Christmas, although as for any future apocalypses, who knows? OLLI CASTRÉN

As I write this, the world has yet to end. Naturally, as you read this, the world has also yet to end, but the infamous apocalypse of the Mayans may still be waiting for us. Let's assume now, as I hope most of you do, that the world will continue to exist for a number of years. Frankly, I just want George R.R. Martin to finish the A Song of Ice and Fire saga before we're annihilated in a burst of fire and brimstone (or whichever type of cataclysm you prefer). By the way, if you die, old man, I will train myself in the art of necromancy, hunt down your remains, and force your undead incarnation to write the last two books. But I digress. Working off the aforementioned assumption, I think I can safely say, "Praise be to [deity or supernatural being of choice], we shall live on." I would tell the Mayans to go stuff themselves, but that wouldn't be particularly fair; It wasn't their fault this whole 2012-business ended up turning into Y2K and the Rapture on steroids. Eat your heart out, Harold Camping.

When I first heard our day of judgment would be the 21st of December, I instantly thought, "What? Three days before Christmas?" It's only fitting that this was my first worry. Who gives a damn if the world's ending if I'm not getting my presents? Now, I won't go on about how Christmas and I are victims of commercialisation, because that's just too far clichéd. However, much like Christmas, veered away from its origins to its now commercial incarnation, the Mayan "prophecy" has been transformed to one of the apocalypse, rather than one of a new era.

Indeed, some of you smartasses may note that the Mayan calendars imply the end of an age, not the world. Be that as it may, it's far more interesting for me to discuss our day of judgment than it is to elaborate on the Mayan equivalent of turning over calendar pages. Whether it is an age or the world that is ending, there are those who are convinced a cataclysm will occur, and that is what is really important. In fact, one version of the theory predicted the approach of a planet called "Nibiru" approaching the Earth. This date was originally predicted for 2003, but when nothing happened, it was moved to winter solstice, 2012, which is conveniently when the 13th Mayan long-count period ends. I have yet to find any concrete evidence to convince me otherwise, but as of now, making inferences that the world will end on the 21st from some ancient calendars is just about as logical as saying that my Xbox will turn into a unicorn.

So no, I don't think the world as we know it will end any time soon, much less due to some Mayan "prophecy". I do however think the spread of this theory to be an extremely interesting social phenomenon. After all, people have been predicting the apocalypse forever. For example, let's compare a more recent case, Rapture, and this one. The Mayans are a mysterious race of people, long lost to the sands of time. Much like the Ancient Egyptians, their technology and knowledge of science was extremely advanced. Harold Camping, on the other hand, is a crazy old Christian broadcaster, his track record going up to a full 6 failed predictions. Most importantly, no theory has received quite the amount of media coverage and, well, hype as 2012 has. None have been granted a Hollywood film, even if it wasn't that special (I expected more of you, John Cusack). The globalising effect of the Internet is basically the reason why there is such a big hullabaloo surrounding 2012, and information regarding this specific doomsday is often presented as "internet rumours".

Nonetheless, I wouldn't completely chuck out the theory for a new age. Our future as a global people is without a doubt a bit hazy. It may not happen on the 21st, and it may not even happen when 2013 starts, but it's entirely possible that a new beginning, or at least the opportunity for one, is approaching. If there's one thing we should take away from this, it is indeed that one notion. I must admit this makes me sad more than optimistic, since no doubt the morons now in power will abuse such an opportunity, as they always have and always will. Perhaps they'll prove the cynic in me wrong, and I really do hope so, but the question remains: what could a new age such as this result in?

2012 and the Mayans has not been the only prediction for our violent demise, and it shan't be the last. The future is nevertheless uncertain for all of us. Maybe that isn't all bad – where would the fun be if we knew exactly what was coming? In any case, we shall breeze through onto another Christmas, regardless of whether or not we deserve to be spared the apocalypse. Instead of going to extremes to preserve yourself if the worst were to come, just do what most do when a calendar runs out: buy a new one. For now, I encourage all of you to enjoy the holidays. The future will come as it will, and, if all goes well, we shall overcome. Que sera, sera.

Merry Christmas, dear readers!

Besök på Kristina från Duvemåla

JOHANNA SUUR-USKI JA ANNA-RIITTA METSALO

Tack vare våra svensklärare och Lydia och Karl G. Lindberg-fonden fick vi, Ressuelever, en enastående chans att se Kristina från Duvemåla, den största musikalsuccén i Sverige någonsin! Pjäsen hade sin Finlandspremiär på Svenska Teatern den 29 februari 2012.

Musikalen är baserad på den svenske författaren Vilhelm Mobergs romaner. I slutet av 1980-talet började de kända ABBA sångarna Benny Andersson och Björn Ulvaeus arbeta med det långa och kända Utvandrareposet. Musikalen Kristina från Duvemåla fick sin premiär i Malmö år 1995 och har blivit uppförd till och med i New York och London. När Svenska Teatern i Helsingfors beslöt sig för att presentera musikalen, lämnade drygt 1300 artister in sin ansökan till audition.

Handlingen kretsar kring emigrationen från Sverige till Amerika i slutet av 1800-talet. Kristina (Maria Ylipää) flyttar till Amerika med sin make Karl Oskar (Robert Noack) och deras barn och försöker anpassa sig till det främmande landet och dess kultur.

Fast musikalen innehöll mörka teman, t.ex. barndödlighet och svält, blev den ändå njutbar att se med hjälp av skicklig regi, engagerade skådespelare och känslfull musik. Det idylliska och tilltalande sceneriet i musikalen tar tittaren tillbaka till 1800-talets stämning med både dess glädje och sorg.

Vi intervjuade Ressuelever som hade sett musikalen. Nästan alla berömde den. Kristina från Duvemåla var verkligen en succé. Alla var eniga om att musikalen var utmärkt bra och att skådespelarna var väldigt skickliga. Det fanns inte så många kommentarer om regin eller handlingen utan det var först och främst uppsättningen och låtarna som fick uppmärksamhet.

”Få repliker blev missförstådda” sade de flesta elever. Fördomen att man inte kan gå på en svenskspråkig teater om man inte talar flytande svenska stämmer inte. De som läser B-svenska tyckte att översättningsmaskinen som fanns på teater var till stor hjälp, men det räckte inte för alla. ”Jag skulle ha klarat mig utan den, men det blev mycket lättare att njuta av musikalen med hjälp av maskinen. Det var lättare att engagera sig när man inte behövde anstränga sig hela tiden för att förstå allt” säger en som studerar svenska på B-nivå.

”Synd att jag inte köpte mig en CD-skiva!” beklagade en som studerar svenska på A-nivå före lektionen. Svenska Teatern hade satsat mycket på tekniken och musiken.

Kristina från Duvemåla stannar kvar i Ressuelevernas minne. Vi hoppas att de kommande eleverna också kommer att ha motsvarande möjligheter. Musikalen var faktiskt en oförglömlig och gripande kulturupplevelse!

JOHANNA SUUR-USKI JA ANNA-RIITTA METSALO

Emigrationen från Finland

Finländare och svenskar grundade kolonier i Amerika redan på 1600-talet. Till och med 350 000 finländare flyttade till Amerika mellan åren 1821 och 1929. De flesta emigranterna hörde till jordbrukarbefolkningen. 60% var män och oftast 20–25 år gamla. Den mest betydande emigrationen: Österbotten (75 %). 20–25 % av emigranterna återinvandrade till Finland.

Kommentarer från RUB4

Musikalen Kristina från Duvemåla var jättehäftig! Särskilt mycket gillade jag sångerna. Sångarna sjöng vackert.

Musiken och skådespelarna var goda men jag förstod lite. Jag tror att musikalen var för lång.

Laulajat olivat todella lahjakkaita ja laulut hyviä, vaikka kaikkia sanoja en ymmärtänyt. Tarinaa olisi voinut tiivistää vähän.

Jag tycker att helheten var jättefin. Sångarna var utmärkta och speciellt Maria Ylipää sjöng häftigt. Fast jag inte förstod allt vad de sjöng om, kunde jag uppfatta helheten. Upplevelsen var jättepositiv.

Musiken var mäktig! Jag tyckte mycket om skådespelarna. De sjöng så vackert och de spelade upp jättebra. Jag älskade musikalen!

Laulajat olivat taitavia ja juoni oli mielenkiintoinen.

Musikalen var bra, eftersom de sjöng bra och skådespelarna var snygga.

Lavasteet olivat todella hienot ja paljon panostettu. Hyvät henkilöhahmot, jotka näyteltiin hyvin.

Pitkän koulupäivän jälkeen teatteriin meneminen ei innostanut. Yllätyin kuitenkin positiivisesti, sillä musikaali oli niitä harvoja hyviä esityksiä, mitä tällä leveysasteella voi toivoa. Näyttelijät osasivat laulaa erinomaisesti, lavasteet ja erikoisefektit loivat juonen kannalta hyvän tunnelman ja ilmapiirikin oli mahtava. Itse en ymmärtänyt kaikkea, mutta hyvä näytteleminen välitti viestin yhtä hyvin.

Musikaali oli loistavasti käsikirjoitettu ruotsalaisten siirtolaisuudesta. Lavasteet ja Maria Ylipään roolisuoritus tulivat musikaalissa parhaiten esiin.

Fast den här musikalen var lite svår att förstå, tyckte jag mycket om den! Den var fin och imponerande och skådespelarna var otroligt skickliga.

Kristina från Duvemåla oli mahtava. Eniten nauroin, kun amerikkalainen puhui englantia ja aiheutti ruotsalaisissa hahmoissa hämmennystä. Oli hauskaa, että musikaalissa puhuttiin juuri Minnesotasta, missä olin vaihdossa. Kaikkein vaikuttunein olin lavasteista, ja lisäksi muutamat hahmot saivat minussa laulutaidoillaan aikaan kylmiä väreitä – hyvällä tavalla. Musikaali olisi kaivannut enemmän tanssia! Näyttelijät olivat loistavia, ja nautin musikaalin kauniista biiseistä.

Ressu Looks

Students of Ressu are known for their intelligence. Should they be also known for their sense of style? How do they dress and where do they find inspiration? SAAGA LEPPÄNEN

Telma, 18, 10IBA

I seek inspiration from fashion blogs, music and people from the streets. My style is a bit this and that. My style icon is Florence Welch from Florence and the Machine. I buy clothes from stores like Monki, UFF and Zara. I would describe the general style of Ressu as unique.

Siiri, 16, 11E

I buy my clothes mostly from flea markets and UFF; Those places are cheap, so they are good for my student budget. Today the cold weather inspired me. I would describe the general style of Ressu as formal.

Markus, 18, 11B

My clothes reflect me as a person. I watch fashion shows to seek inspiration for my style. I wear clothes that are practical but not too formal. My favourite stores are Tiger of Sweden, Weekday and Zara. I would describe the general style of Ressu as original.

Kamile, 18, 11A

When I choose my clothes, I have to take into consideration the regulations of my religion. My clothes have to be loose and covering. I don't want to distinguish myself negatively from others. I always try to combine mainstream styles with those of Muslim women. I would describe the general style of Ressu as creative.

Jani, 18, 10D

I have no specific source of inspiration, I just wear clothes that look nice. My style is restrained and I like down-to-earth colours. My favourite stores are Carlings and second-hand shops. I would describe the general style of Ressu as sophisticated.

Gabija, 17, 12IBB

I buy clothes that I like, regardless of which store they are from. It is hard to describe my style, but I guess you could say it is pretty. My style icon is Victoria Beckham. I would describe the general style of Ressu as cool.

Prophets Get Shot

Have you ever noticed how all politicians and leaders are mainly scoundrels and assholes? Well, there is a perfectly good reason for that... MARKUS MYLLYMÄKI

I'm an advocate of Hillary Clinton, and I would gladly see her run for president in 2016. Not only would she be the first female US president, but she would also probably be very, very good at it. She has maybe the world's most complex CV, being a top lawyer when she was young, then ending up being the First Lady for eight years, being a Senator and finally, being perhaps the best Secretary of State since Henry Kissinger. It has been proposed that if Clinton would have decided to run for president at any point during her tenure as Secretary of State, she would have won a sweeping victory through her popularity.

Now I'll present a comparison, please bare with me.

Who was overly loyal and protective of a smooth-talking, liberal president, who couldn't keep his dick in his pants? Who worked for said president's most important agenda as a confidante? Who worked as the de facto 2nd most powerful person in the country, after the president? Who also held a high executive post in the White House, becoming one of the best for generations? Who seemed disoriented when the president was not president anymore? Hillary Clinton is the answer to all these questions, but so is Robert Kennedy. Those two have surprisingly much in common, both being more of a team-player, behind-the-scenes person, than a leader. Both seem or seemed to struggle to make themselves be a private entity, not just a support to someone else.

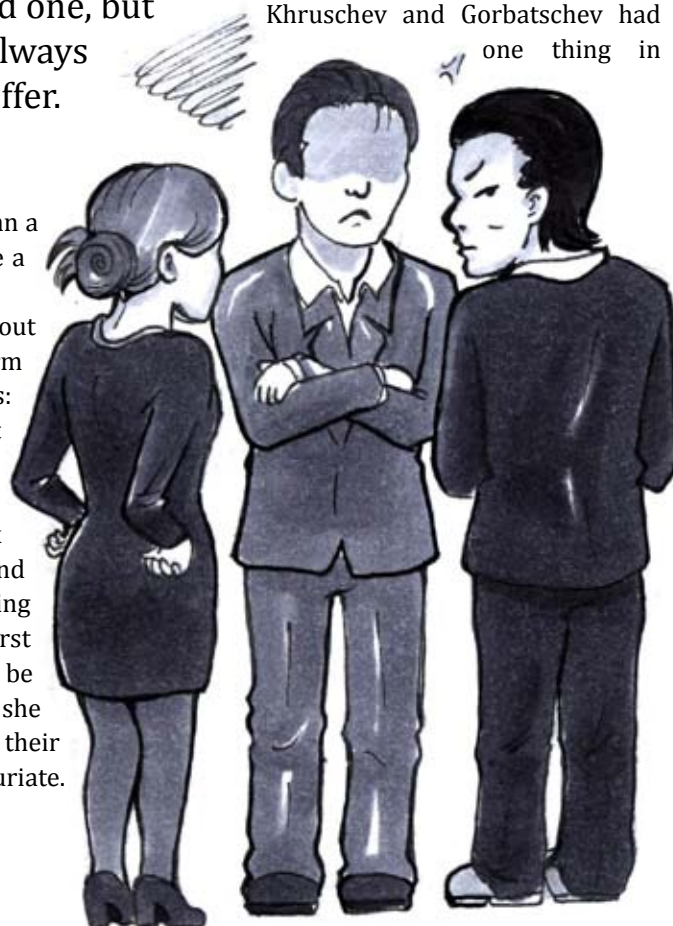
Why did I use this comparison? Did I just want to talk about the Kennedys? Maybe. But I also have another answer, in the form of a quote by 60s civil rights activist, Reverend Hosea Williams: "You have a chance to be a prophet. But prophets get shot." Robert Kennedy took this chance, becoming the prophet of all the down-trodden, and he did get shot. But I digress. With Clinton's almost eerie resemblance in Robert Kennedy's life, you've got to ask yourself, will she join the list of progressive, liberal martyrs? And to be both honest and cynical, she's turning herself into a moving target. Prophets get shot, and if you are running to become the first female president, and you are Hillary Clinton, it's not going to be a very peaceful campaign. To top the list, like Robert Kennedy, she has an unhealthy amount of enemies. As background workers for their respective presidents, both learned to hate, to demand and to infuriate.

Being abrasive and direct might be useful when working behind someone, but they will make people loathe you. And as Robert Kennedy knew, they might come out to get you or they might go out to get loved one, but they always, always make you suffer.

It is a truth universally acknowledged that the USA is not a very progressive place. America leads the world only in the most incarcerated people per capita, the most people per capita who believe in angels and, most importantly, in their defence budget. It is hardly shocking that out of the four presidents that were assassinated, three of them were liberal and progressive. Moreover, they all did work for civil rights, especially Lincoln and JFK. If Clinton would be president, she would not only be a liberal president, but she would be the first female president. Such a combination is like playing around with a lighter in a room full of explosives. Even in the Soviet Union, only two premiers have ever been thrown out of their office, as opposed to dying away.

Khrushchev and Gorbatschev had one thing in

They might come out to get you or they might go out to get loved one, but they always, always make you suffer.

common, namely being more liberal minded than others. Quoting Machiavelli's *The Prince*, "Hence it is that all armed prophets have conquered, and the unarmed ones have been destroyed." Only the more militaristic ones survive, and that is the case in the Soviet Union, as it is in the USA. Now, things have changed quite a bit, with the US society becoming more liberal and open. However, not all Americans follow this trend, and it only takes one person to fire a gun. Just saying.

Why is it so, why do the prophets always get shot? What causes this mentality of hate towards everything progressive? Quite simple: those who hate right wing extremists don't have guns and those who hate liberals do. One of the US presidents was shot by an anarchist, one by racist Southerner and one by the Mafia. The army attempted to oust Gorbachev and Yeltsin on August 1991, because they wanted to impose new, hard-line communist leaders. There have been countless coups in LEDCs as well, disposing a democratic president, Myanmar for example. As Machiavelli said, it's the armed prophets that conquer. Those who truly care about their country and their people are the ones that would not solve issues and their discontent with a leader through violence. An assassination does not bring a nation forward, it never has. Those who do find it a solution usually don't see themselves a part of the rest; they are radicals. And since only one person is required to trigger a gun, prophets get shot. Clinton seems to fit the bill of a progressive, liberal, almost revolutionary martyr. And that, my friends, is a true crying shame.

Millak.

OPKH-palsta

OPKH:lla on joulukuussa ollut käynnissä aamunavaussarja teemalla "Jos Jeesus olisi homo, viettäisittekö joulua?". Toivomme postilaatikkoomme jätettävän palautetta aamunavaussarjasta, jotta tiedämme onko vastaavanlaisille kysyntää jatkossa. Huomion arvoista on myöskin, että jatkossa kirjakirppiksen tulee järjestämään koulumme Vihreä Lippu -raati.

Vielä joulun alla haluamme muistuttaa omien RUOKAILUVUOROJEN tärkeydestä. Monia opiskelijoita tuntuu ärsyttävän ruokalamme ahtaus, mutta valitettavasti meidän tulee pystyä elämään ruokalan tilojen ehdolla. Siksi on ensiarvoisen tärkeää, että jokainen noudattaa reittioppaassa mainittuja ruokailuaikoja. Erityisesti abien, sekä kakkosten tulisi huomioda että ruokailun sujuvuutta edesauttaa myös ruokalasta poistuminen heti päätettyään ruokailunsa. Kevätlukukauden alussa monitoreihin tulee vielä muistutus ruokailuajoista.

Kiitämme suuresti kaikkia opiskelijoita, sekä koko henkilökuntaa kuluneesta syyslukukaudesta ja toivotamme rentouttavaa lomaa, rauhallista joulua ja railakasta uutta vuotta.

Rakkaudella,
OPKH

Miksei kouluumme tilata englanninkielistä sanomalehteä?

Viime aikoina olen kiinnittänyt huomiota koulun kirjaston lehtivalikoimaan, erityisesti sanomalehtien osalta. Sanomalehtien valikoimassa on kyllä Helsingin Sanomat, saksankielinen sanomalehti ja jopa kiinankielinenkin, muttei yhtään ainutta englanninkielistä.

Ottaen huomioon sen, että koulussamme opiskelee noin 120 IB:tä, joista osa ei puhu välttämättä ollenkaan suomea (tai saksaa tai kiinaa), on hieman epäoikeudenmukaista, ettei lehtihyllystä löydy yhtään englanninkielistä sanomalehteä. Englanninkielisestä sanomalehdestä olisi hyötyä kieltenopiskelun ja yleissivistyksen kannalta myös muillekin kuin IB:llä opiskeleville.

Pääsyy siihen, miksei englanninkielistä sanomalehteä tilata kouluun lienee raha. Tarkalleen ottaen sen puute. Mielestäni yksi toimiva ratkaisu tähän voisi olla jonkin vähemmän luetun lehden lopettaminen ja sen korvaaminen jollakin laadukalla englanninkielisellä sanomalehdellä. Sitä todennäköisesti lukisi useampi kuin kouluun tilattavaa kiinankielistä People's Dailyä, jota ei ainakaan tällä hetkellä näytä lukevan kukaan, sillä hyvin harvoin lehden näkee edes olevan avatun muovista.

People's Dailyn tilaamista perustellaan kaiketi sillä, että Ressu pyrkii pitämään yllä hyviä suhteita kiinankieliseen ystävyyskouluun ja Kiinayhteistyö on ollut tärkeä osa Ressun kansainvälistä toimintaa. Sitä voitaneen kuitenkin edistää myös muilla tavoilla kuin tilaamalla kiinankielistä sanomalehteä, jota kukaan ei lue, sillä harva Ressu osaa kiinaa niin hyvin, että ymmärtäisi sanomalehden uutisia.

Mielestäni People's Dailyn tilaamiseen liittyy myös pieni eettinen ristiriita. People's Dailyhän on Kiinan kommunistisen puolueen hyväksymä lehti, jonka tehtävänä on levittää niin Kiinassa kuin maailmalla kommunistisen puolueen propagandaa. Eikö Ressun pitäisi pyrkiä hyvien ystävyyskoulusuhteiden lisäksi edistämään myös sananvapautta ja ihmisoikeuksia? Sanomalehdillä lienee aina jokin tietty näkökulma asioihin, joten sen vuoksi on hyvä lukea useampia eri sanomalehtiä ja käyttää useita eri uutislähteitä. Jokin englanninkielinen sanomalehti tarjoaisi todennäköisesti myös erilaisia näkökulmia asioihin, kuin

vaikkapa Helsingin Sanomat, mutta toisaalta ei niin poliittisesti värittäytyneitä näkökulmia kuin People's Daily. Eikö juuri se – erilaisten näkökulmien huomioiminen ja asioiden tutkiminen – kasvata ressuista itsenäisiä ajattelijoita?

ANONYMI

Sanottua

Koska opettajatkin ovat vain ihmisiä.

"Pannaan ne vanhemmat esittämään pantomiimina EU:n lainsäädäntöä."

"Ne [Adam ja Eva] yrittää peitellä itteään, ne on tajunnu, että alastomuudessa on jotain häikkää."

"Man behöver inte vara Arnold Schwarzenegger för att man kan sydda."

Oppilas: "Voitko sä tulla auttamaan meitä?"
Ope: "En, täällä on mielenkiintoisemmat jutut."

"Mä oon tehny tän vähän silleen käsiäni heilutellen."

"Jos joku haukkuu vakuuttavasti jonkun teoksen niin se on ihan parasta."

"Kyllä mä koen olevani eurooppalainen. Yhtä hyvin viihdyn Teneriffalla kuin Vantaalla, ellen paremminkin."

"Missä kysymyksessä me oltiin ennen kuin mä menin tähän suklaaseen?"

"Te ette siis oo oppinu mitään tällä kurssilla? Jes! Pedagoginen tavoite on saavutettu! Jengi on ihan pihalla!"

"Maailma hukkuu paskaan – Te ootte nuoria ihmisiä, ettehan te halua hukkuu paskaan?"

"Sen kun lämäsee tonne, niin sensorilla on housut läpimärät."

"Sanokaas hyvälle opettajalle huomenta, tai mulle ainakin."

"Sopii mulle, kunhan hinnasta sovitaan."

"Oho, nyt puhutaan oluesta matikantunnilla. Vaarallisia alueita."

"Se on salainen resepti. Varmaan löytyy netistä."

Dokumentin asiantuntija:
"Näissä olosuhteissa suosittelen naimista."
Ope: "Eihän tohon voi kun yhtyä."

"Mun pitää mennä nyt, muuten Vellu syö mut."

"Ylioppilaskirjoitus ei oo semmonen luovuuden ja muun hirveen orgasmin paikka."

"Tuleeko mieleen intertekstuaalisia viittauksia? Mulle tulee, mutta mä olenkin vanha pieru."

"Näit ei saa enää kaupasta kun nää on laittomia."

"Ahvenanmaasta vois tehdä EU-tukikohdan."

"e voitiin supistaa pois ja sitten alko syysloma."

"Jos joku saa I:n, niin... no ei tää teitä koske."

"Aina jotku ei onnistu näissä demoissa. Nimimerkki 'Minä'."

"Nyt tätä ei voi enää piirtää väärin. Eiku oho."

"Sovitetaan, että kaikilla oli oikein. Niilläkin, jotka ei tehny, oli melkein oikein."

"Nyt mä pystyn supistelevaan tässä... Joo..."

"Onks neiti Junttila paikalla? Eiku se onki Juhana Junttila! Onneks ei oo paikalla, tost vois nostaa kanteen."

"Pirjo et pölly mun jatkojohtoja!"

"Sä googletat! Ei saa googlettaa!"

"Voin teille piraatisti monistaa sen."

"Mä en jaksanu arvostella noita, niin mä annoin kaikille kympin."

"Nää piikit on ne, mistä sen pokemonin tunnistaa."

"60:n pisteen esseessä on sellanen... helähdys."

"Deep shit, man!"

"Meillä kotona katsotaan dinojunaa aina kun ehditään."

"Tässä on semmonen käytännön vihje, joka on vähän teoreettinen juttu."

"Pentti kuitenkin sai kauniin naisen sänkyynsä. Eikö sen voisi ajatella olevan onnellinen loppu? Jes! Putkeen meni!"

"Mafiamies syytti mua siitä, että mä olisin jäänyt tahallani sen auton alle ja Mersu-merkki meni vinoon."

"Kun olette 26-vuotiaita naisjuristeja työhaastattelussa, niin sanotte että olette uranaisia ja miehet ovat teille pelkkiä seksiobjekteja."

(Suomen hallituksen hallitusohjelma) "Täyttä bullshittiä alusta loppuun."

"Vähän aamujumppaviittausta."

"Mä oon tämmönen kuvismaikka, mä oon aina 'KUVIS!'"

"Annan teille sellasen järjestyttävän monisteen, jollasta ette oo ennen nähny!"

Ope: "Puheenvuoro on nyt täällä."

[Kuulutuksen alkusoitto] "Ei oookkaan."

OPKH:n aamunavausvastaava: "Huomenta kaikki ressut!"

Ope: "Eih!"

"Puhuu ku pappi. Hannu Kiuru jää toiseksi."

"Mä litistyn? Okei."

"Olli Rehnki ku puhuu niin se näyttää ku se veis kuolemaantuomittua sähkötuoliin."

"Mä luin yhen monarkin suolisto-ongelmista kirjaa. 'Oodi ilolle' sävellettiin Ludvigin peräpukamien parantumisen kunniaksi."

"Näplätkää hieman itseänne ja naapurianne."

"Onks kaikki samaa mieltä, että ln^{1/2} on aika hyvä luku?"

"Mä oon ny jotain tyriny."

"Kun ne vanhemmat on täällä niin ne saa mennä johonkin nurkkaan aasinhattu päässä."

"Ja sit ihmiset voi tehdä vielä bonussyntejä."

"Jos mä nyt sanon, niin mut poltetaan."

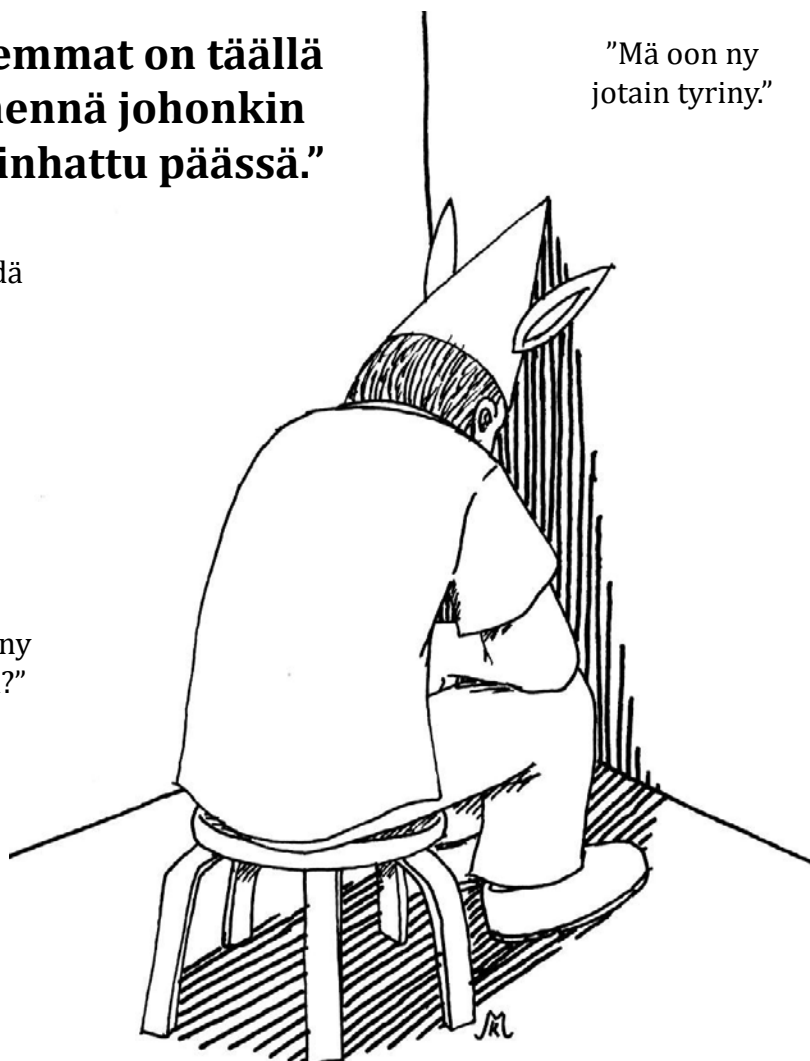
[Ohjeet taululla]

"Ensin luette sitte läppää."

"Ai te ootte käyttäny markkoja? Siis hä?"

"Ooks mä puhunu meiän kissoista koskaan?"

"Mä luin joskus semmosta matikan keskustelupalstaa. Semmonenkin on."

Biologian oppitunnin
aika! Tänään kurkis-
tamme ihmispään sisään.

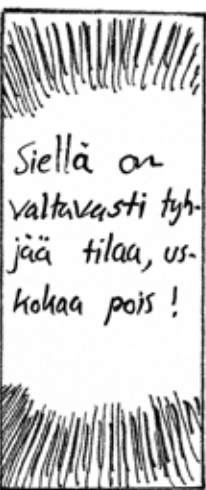
Mitä kummaa
piilekään korvakä-
tävämmä toisessa
päässä?

Mitä ylipäättään
tapahtuu ajattelun
me ytimessä?

Siellä on
valtavasti tyh-
jää tilaa, us-
kokaa pois!

Villiä erämaata
ja aroja...

Arojen keskellä
on pieni talo.

Ja tietäkää, että
siinä talossa asuu
kolme henkilöä.

Vanha viisas mies, joka
moistaa kaiken ja ajat-
telee kaikkea...

Pieni poika, joka ei ajat-
tele mitään, mutta ihmet-
telee kaikkea...

.. ja tyhmä kirahvi, joka ohjailee
ulkoisia toimiamme. Valitettavasti täl-
le kirahville välittyy lapsen luovuudesta
ja miehen viisaudesta vain mitätön
osa...

Mitä näin tyhmä ja arvo-
ton kirahvi voi laittaa meidän
sitten tekemään?

hmmph!

Mitä se äijä
yrittää oikein
selittämään?

